

UOHSX00AKU64

ÚŘAD PRO OCHRANU HOSPODÁŘSKÉ SOUTĚŽE

ROZHODNUTÍ

Č. j.: ÚOHS-S0351/2017/VZ-29562/2017/532/KSt

Brno: 11. října 2017

Úřad pro ochranu hospodářské soutěže příslušný podle § 248 zákona č. 134/2016 Sb., o zadávání veřejných zakázek, v rozhodném znění, v řízení o přestupcích zahájeném dne 1. 9. 2017 z moci úřední, jehož účastníkem je

- obviněný – Dopravní podnik města Olomouce, a. s., IČO 47676639, se sídlem Koželužská 563/1, 779 00 Olomouc,

ve věci možného spáchání přestupků podle § 268 odst. 1 písm. e) zákona č. 134/2016 Sb., o zadávání veřejných zakázek, v rozhodném znění, obviněným – Dopravní podnik města Olomouce, a. s., IČO 47676639, se sídlem Koželužská 563/1, 779 00 Olomouc – při zadávání veřejné zakázky „Nákup plně nízkopodlažních tramvají pro DPMO, a. s. - 3“ v otevřeném řízení, jehož oznámení bylo odesláno k uveřejnění dne 7. 4. 2017 a uveřejněno ve Věstníku veřejných zakázek dne 10. 4. 2017 pod ev. č. Z2017-009128, ve znění oprav uveřejněných dne 27. 4. 2017 a v Úředním věstníku Evropské unie dne 12. 4. 2017 pod ev. č. 2017/S 072-137847, ve znění oprav uveřejněných dne 27. 4. 2017 pod ev. č. 2017/S 082-159220,

rozhodl takto:

I.

Obviněný – Dopravní podnik města Olomouce, a. s., IČO 47676639, se sídlem Koželužská 563/1, 779 00 Olomouc – **se dopustil přestupku** podle § 268 odst. 1 písm. e) zákona č. 134/2016 Sb., o zadávání veřejných zakázek, v rozhodném znění, tím, že nesplnil povinnost stanovenou v ustanovení § 252 odst. 1 citovaného zákona, když Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže v rámci správního řízení o přezkoumání úkonů zadavatele vedeného pod sp. zn. S0291/2017/VZ ve lhůtě 10 dnů ode dne doručení návrhu dne 28. 7. 2017 navrhovatele – Stadler Bussnang AG,

zapsaná v obchodním rejstříku pod číslem CH-440.3.000.189-5, se sídlem Ernst-Stadler-Strasse 4, 9565 Bussnang, Švýcarsko – ze dne 26. 7. 2017 na zahájení citovaného správního řízení ve věci přezkoumání úkonů zadavatele učiněných při zadávání veřejné zakázky „Nákup plně nízkopodlažních tramvají pro DPMO, a. s. - 3“ v otevřeném řízení, jehož oznámení bylo odesláno k uveřejnění dne 7. 4. 2017 a uveřejněno ve Věstníku veřejných zakázek dne 10. 4. 2017 pod ev. č. Z2017-009128, ve znění oprav uveřejněných dne 27. 4. 2017 a v Úředním věstníku Evropské unie dne 12. 4. 2017 pod ev. č. 2017/S 072-137847, ve znění oprav uveřejněných dne 27. 4. 2017 pod ev. č. 2017/S 082-159220, tedy do dne 7. 8. 2017, nezaslal dokumentaci o zadávacím řízení na uvedenou veřejnou zakázku, ale učinil tak až dne 11. 8. 2017 a dne 14. 8. 2017.

II.

Obviněný – Dopravní podnik města Olomouce, a. s., IČO 47676639, se sídlem Koželužská 563/1, 779 00 Olomouc – **se dopustil přestupku** podle § 268 odst. 1 písm. e) zákona č. 134/2016 Sb., o zadávání veřejných zakázek, v rozhodném znění, tím, že nesplnil povinnost stanovenou v ustanovení § 252 odst. 1 citovaného zákona, když Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže v rámci správního řízení o přezkoumání úkonů zadavatele vedeného pod sp. zn. S0291/2017/VZ ve lhůtě 10 dnů ode dne doručení návrhu dne 28. 7. 2017 navrhovatele – Stadler Bussnang AG, zapsaná v obchodním rejstříku pod číslem CH-440.3.000.189-5, se sídlem Ernst-Stadler-Strasse 4, 9565 Bussnang, Švýcarsko – ze dne 26. 7. 2017 na zahájení citovaného správního řízení ve věci přezkoumání úkonů zadavatele učiněných při zadávání veřejné zakázky „Nákup plně nízkopodlažních tramvají pro DPMO, a. s. - 3“ v otevřeném řízení, jehož oznámení bylo odesláno k uveřejnění dne 7. 4. 2017 a uveřejněno ve Věstníku veřejných zakázek dne 10. 4. 2017 pod ev. č. Z2017-009128, ve znění oprav uveřejněných dne 27. 4. 2017 a v Úředním věstníku Evropské unie dne 12. 4. 2017 pod ev. č. 2017/S 072-137847, ve znění oprav uveřejněných dne 27. 4. 2017 pod ev. č. 2017/S 082-159220, tedy do dne 7. 8. 2017, nedoručil vyjádření k návrhu jmenovaného navrhovatele ze dne 26. 7. 2017, ale učinil tak až dne 11. 8. 2017.

III.

Za spáchání přestupků uvedených ve výrocích I. a II. tohoto rozhodnutí **se** obviněnému – Dopravní podnik města Olomouce, a. s., IČO 47676639, se sídlem Koželužská 563/1, 779 00 Olomouc – podle § 268 odst. 2 písm. c) zákona č. 134/2016 Sb., o zadávání veřejných zakázek, v rozhodném znění, **ukládá**

pokuta ve výši 50 000,- Kč (padesát tisíc korun českých).

Pokuta je splatná **do dvou měsíců** od nabytí právní moci tohoto rozhodnutí.

IV.

Podle § 95 odst. 1 zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich, v návaznosti na § 79 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů, a § 6 odst. 1 vyhlášky č. 520/2005 Sb., o rozsahu hotových výdajů a ušlého výdělku, které správní orgán hradí jiným osobám, a o výši paušální částky nákladů řízení, **se** obviněnému – Dopravní podnik města Olomouce, a. s., IČO 47676639, se sídlem Koželužská 563/1, 779 00 Olomouc - **ukládá:**

uhradit **náklady řízení ve výši 1 000 Kč** (jeden tisíc korun českých).

Náklady řízení jsou **splatné do dvou měsíců** od nabytí právní moci tohoto rozhodnutí.

ODŮVODNĚNÍ

I. ZADÁVACÍ ŘÍZENÍ

1. Obviněný – Dopravní podnik města Olomouce, a. s., IČO 47676639, se sídlem Koželužská 563/1, 779 00 Olomouc (dále „obviněný“ nebo rovněž i „zadavatel“) – zahájil podle zákona č. 134/2016 Sb., o zadávání veřejných zakázek, v rozhodném znění (dále jen „zákon“), dne 7. 4. 2017 odesláním oznámení o zahájení zadávacího řízení k uveřejnění otevřené řízení za účelem zadání veřejné zakázky „Nákup plně nízkopodlažních tramvají pro DPMO, a. s. - 3“, přičemž oznámení bylo uveřejněno ve Věstníku veřejných zakázek dne 10. 4. 2017 pod ev. č. Z2017-009128, ve znění oprav uveřejněných dne 27. 4. 2017 a v Úředním věstníku Evropské unie dne 12. 4. 2017 pod ev. č. 2017/S 072-137847, ve znění oprav uveřejněných dne 27. 4. 2017 pod ev. č. 2017/S 082-159220 (dále jen „veřejná zakázka“).
2. Předpokládaná hodnota šetřené veřejné zakázky podle čl. 9.6 „Údaje o předpokládané hodnotě veřejné zakázky“ zadávacích podmínek činí 251 800 000,- Kč bez DPH.
3. Předmětem veřejné zakázky je podle čl. 9.7. „Popis předmětu veřejné zakázky“ zadávacích podmínek
 - *„Úplná, řádná a bezvadná dodávka a uvedení do plného provozu celkem 8 kusů nových a nepoužitých (nikoliv repasovaných nebo demo) nízkopodlažních tramvají, bezvýhradně splňujících technické parametry požadované zadavatelem v tabulce číslo 3 s názvem „Zadavatelem požadované technické podmínky tramvaje jednosměrné s jednostranným odbavováním cestujících“ a v tabulce číslo 4 s názvem „Zadavatelem požadované technické podmínky tramvaje jednosměrné s oboustranným odbavováním cestujících; (...).“*

II. POSTUP ÚŘADU PŘED ZAHÁJENÍM PŘEDMĚTNÉHO ŘÍZENÍ O PŘESTUPCÍCH

4. Úřad pro ochranu hospodářské soutěže (dále jen „Úřad“), který je podle § 248 odst. 1 zákona příslušný k dozoru nad dodržováním pravidel stanovených tímto zákonem a zadávacími podmínkami pro zadání podlimitní a nadlimitní veřejné zakázky, včetně koncese s výjimkou koncesí malého rozsahu podle § 178 zákona, a pro zvláštní postupy podle části šesté zákona, jakož i k projednání přestupků podle tohoto zákona, včetně ukládání pokuty za jejich spáchání, obdržel dne 27. 7. 2017 návrh navrhovatele – Stadler Bussnang AG, zapsaná v obchodním rejstříku pod číslem CH-440.3.000.189-5, se sídlem Ernst-Stadler-Strasse 4, 9565 Bussnang, Švýcarsko (dále jen „navrhovatel“) – na zahájení správního řízení ve věci přezkoumání úkonů zadavatele učiněných při zadávání předmětné veřejné zakázky.
5. Dne 27. 7. 2017, kdy Úřad návrh obdržel, bylo podle § 249 zákona ve spojení s ustanovením § 44 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), zahájeno správní řízení o přezkoumání úkonů zadavatele. Správní řízení bylo Úřadem zaevidováno pod sp. zn. S0291/2017/VZ.
6. Zahájení správního řízení vedeného pod sp. zn. S0291/2017/VZ oznámil Úřad jeho účastníkům dopisem č. j. ÚOHS-S0291/2017/VZ-21955/2017/532/KSt ze dne 28. 7. 2017, který byl obviněnému doručen dne 31. 7. 2017. V oznámení o zahájení správního řízení Úřad upozornil obviněného mimo jiné na skutečnost, že je podle § 252 odst. 1 zákona povinen

doručit Úřadu své vyjádření k obdrženému návrhu do 10 dnů od jeho doručení a společně s tímto vyjádřením zaslat Úřadu dokumentaci o zadávacím řízení.

7. Žádostí ze dne 2. 8. 2017, doručené Úřadu dne 4. 8. 2017, obviněný požádal Úřad o prodloužení lhůty stanovené v § 252 odst. 1 zákona, tedy o prodloužení lhůty pro doručení vyjádření k obdrženému návrhu a pro zaslání dokumentace o zadávacím řízení Úřadu do 10 dnů od doručení návrhu a dále o prodloužení lhůty podle § 251 odst. 5 zákona pro navrhování důkazů, uvádění skutečností a činění jiných návrhů. Obviněný požádal o prodloužení uvedených lhůt alespoň o 10 dnů, neboť se jedná o dokumenty, které musí být odborně zpracovány, a to v době dovolených a prázdnin.
8. Dne 8. 8. 2017 obviněný Úřadu předložil doklad o doručení stejnopisu návrhu navrhovatele, ze kterého vyplývá, že stejnopis návrhu obviněný převzal dne 28.7.2017. Tímto dnem tedy došlo k aktivaci povinnosti obviněného doručit Úřadu své vyjádření k obdrženému návrhu a zaslat dokumentaci o zadávacím řízení.
9. Usnesením č. j. ÚOHS-S0291/2017/VZ-22725/2017/532/KSt ze dne 8. 8. 2017 Úřad určil obviněnému podle § 39 odst. 1 správního řádu ve spojení s § 263 odst. 4 zákona dodatečnou lhůtu pět dnů ode dne doručení tohoto usnesení k provedení úkonu, a to doručení dokumentace o zadávacím řízení na šetřenou veřejnou zakázku, přičemž mu zároveň sdělil, že lhůty stanovené v § 252 odst. 1 a § 251 odst. 5 zákona jsou lhůtami zákonnými, které nelze prodloužit.
10. Vyjádření k návrhu doručil obviněný Úřadu dne 11. 8. 2017 prostřednictvím datové schránky. Ve dnech 11. 8. 2017 a 14. 8. 2017 doručil obviněný Úřadu dokumentaci o zadávacím řízení, a to prostřednictvím datové schránky a v listinné podobě.

III. PRŮBĚH ŘÍZENÍ O PŘESTUPCÍCH

11. Dne 31. 8. 2017 Úřad vydal příkaz č. j. ÚOHS-S0351/2017/VZ-25459/2017/532/MOn ze dne 31. 8. 2017 (dále jen „příkaz“), kterým rozhodl o tom, že se obviněný dopustil přestupků podle § 268 odst. 1 písm. e) zákona (výrok I. a II. tohoto příkazu), a současně byla obviněnému za spáchání přestupků uložena pokuta ve výši 50 000,- Kč (výrok III. tohoto příkazu).
12. Účastníkem řízení o přestupcích je podle § 256 zákona obviněný.
13. Řízení o přestupcích bylo zahájeno dne 1. 9. 2017, kdy Úřad podle § 90 odst. 1 zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich (dále jen „zákon o přestupcích“), v návaznosti na § 150 odst. 3 správního řádu doručil obviněnému výše uvedený příkaz.
14. Dne 6. 9. 2017 obdržel Úřad odpor obviněného z téhož dne proti předmětnému příkazu.
15. Usnesením č. j. ÚOHS-S0351/2017/VZ-26136/2017/532/KSt ze dne 8. 9. 2017 Úřad obviněnému sdělil, že vzhledem ke skutečnosti, že obviněný podal dne 6. 9. 2017 proti příkazu odpor, se podle § 150 odst. 3 správního řádu podáním odporu příkaz v celém rozsahu ruší a správní řízení pokračuje. Současně Úřad obviněnému stanovil v citovaném usnesení lhůtu, ve které byl podle § 36 odst. 1 a 2 správního řádu oprávněn navrhopat důkazy a činit jiné návrhy, a ve které byl oprávněn vyjádřit v řízení své stanovisko.

16. Usnesením č. j. ÚOHS-S0351/2017/VZ-27637/2017/532/KSt ze dne 22. 9. 2017 stanovil Úřad obviněnému lhůtu, ve které se mohl vyjádřit k podkladům rozhodnutí.

Odpor ze dne 6. 9. 2017

17. V odporu obviněný uvedl, že z § 251 odst. 5 zákona vyplývá, že v řízení zahájeném na návrh mohou účastníci řízení navrhopvat důkazy, uvádět skutečnosti a činit jiné návrhy nejpozději ve lhůtě 15 dnů ode dne doručení oznámení o zahájení řízení, což je běžnou náplní procesního úkonu označovaného jako „vyjádření“. Oznámení o zahájení řízení č. j. ÚOHS-S0291/2017/VZ-21955/2017/532/KSt ze dne 28. 7. 2017 bylo obviněnému doručeno dne 31. 7. 2017. Obviněný tedy měl podle § 251 odst. 5 zákona právo podat vyjádření (myšleno „navrhovat důkazy, uvádět skutečnosti a činit jiné návrhy“) až do dne 15. 8. 2017. Toto právo nemůže Úřad obviněnému upřít, tzn. podle obviněného byl Úřad povinen vyčkat s dalšími procesními úkony a zejména pak s rozhodováním ve věci na uplynutí této zákonné lhůty.
18. K tomu obviněný dodal, že „vyjádření“ doručil Úřadu již dne 11. 8. 2017, tedy 4 dny před uplynutím zákonné lhůty stanovené v § 251 odst. 5 zákona, a proto nesouhlasí s důvody uvedenými v bodech 24. a 25. příkazu. Vzhledem k tomu, že do dne 15. 8. 2017 běžela obviněnému lhůta k vyjadřování, nebyl naplněn předpoklad pro závěr, že se obviněný mohl dopustit „značného ztížení výkonu dozoru“, že obviněný mohl „způsobit průtahy ve správním řízení“, a „komplikovat Úřadu jako správnímu orgánu průběh zjištění skutkového stavu“. Rozsah vyjádření podle § 252 odst. 1 zákona není stanoven. I velmi omezené vyjádření lze zcela bez následků doplňovat ve lhůtě podle § 251 odst. 5 zákona. Jednání obviněného se tak obešlo prakticky bez následků, což je třeba zohlednit jako polehčující okolnost na straně obviněného.
19. Dále obviněný uvedl, že nebyl Úřadem poučen o tom, že za porušení povinnosti podle § 252 odst. 1 zákona hrozí bez dalšího pokuta do výše 1.000.000,- Kč, přičemž v absenci poučení shledává obviněný nezákonný postup Úřadu. Každý správní orgán je podle správního řádu povinen účastníka řízení náležitě poučit, což se nestalo. Poučení o hrozících sankcích nebylo ani v oznámení o zahájení řízení ze dne 28. 7. 2017, ani v usnesení ze dne 8. 8. 2017, které bylo vydáno v reakci na žádost obviněného o prodloužení lhůty. V oznámení o zahájení řízení obviněný dále postrádal poučení o tom, že lhůty podle § 252 odst. 1 zákona nelze ani na žádost prodloužit. Jako přinejmenším polehčující okolnost je tedy třeba ve prospěch obviněného zohlednit fakt, že obviněný nebyl Úřadem řádně poučen.
20. Ačkoliv obviněný požádal dne 2. 8. 2017 o prodloužení lhůty podle § 252 odst. 1 zákona, Úřad na tuto žádost reagoval opožděně až usnesením ze dne 8. 8. 2017. Ačkoliv mohl Úřad předpokládat riziko na straně obviněného, že nestihne splnit lhůtu podle § 252 odst. 1 zákona a vystaví se tak sankci, nechal lhůtu uplynout a k žádosti obviněného se vyjádřil až dne 8. 8. 2017, kdy se již omezil na konstatování, že lhůta dne 7. 8. 2017 uplynula marně. Úřad přitom mohl alespoň dodatečně poučit obviněného o nemožnosti lhůtu prodloužit a o riziku spáchání přestupku se sankcí až do výše 1.000.000,- Kč, a to s ohledem na velmi krátkou lhůtu stanovenou v § 252 odst. 1 zákona a vysokou sankci za její nesplnění. Úřad tedy mohl podle obviněného reagovat na žádost o prodloužení lhůty neprodleným poučením obviněného. Pokud by Úřad reagoval včas, mohl obviněný lhůtu ještě stihnout. Rovněž tuto okolnost je třeba při zvažování druhu a výše sankce zohlednit ve prospěch obviněného.

21. Obviněný dále zpochybnil přiměřenost sankce. Podle obviněného došlo k nesprávnému správnímu uvážení, zejména nebyly zohledněny okolnosti, za kterých byla sankce uložena. Rozhodnutí o výši pokuty je zdůvodněno pouze přitěžujícími okolnostmi, aniž by byly zohledněny výše uvedené polehčující okolnosti. Mezi další polehčující okolnosti patří to, že obviněnému předtím nebyla nikdy takováto pokuta uložena, že k prodlení došlo v době letních prázdnin, tedy v době dovolených, které zkomplikovaly obviněnému včasné splnění jeho povinností, a že 10-ti denní lhůta obsahovala hned 4 dny pracovního klidu (29. 7. 2017, 30. 7. 2017, 5. 8. 2017 a 6. 8. 2017) a obviněný tak měl na reakci pouhých 6 pracovních dní. Prodlení obviněného činilo tedy pouhé 4, resp. 5 pracovních dnů.
22. Dále obviněný dodal, že pokud lhůta pro vydání rozhodnutí Úřadu podle § 252 odst. 2 zákona počíná běžet až od okamžiku doručení vyjádření a dokumentace, pak nemohl obviněný svým jednáním způsobit Úřadu žádné komplikace co do běhu lhůty pro vydání rozhodnutí, protože dokud obviněný nesplnil povinnost stanovenou v § 252 odst. 1 zákona, tak Úřadu ani nezačala běžet lhůta pro vydání rozhodnutí. Jestliže Úřad poukazuje na § 71 správního řádu (např. v bodech 15., 16., 38. a 39. příkazu), jsou tyto odkazy nesprávné, když § 252 odst. 2 zákona obsahuje speciální úpravu pro počátek běhu lhůty pro vydání rozhodnutí. Obviněný proto nesouhlasí s tím, aby v jeho případě byl zákonem stanovený počátek běhu lhůty pro vydání rozhodnutí posuzován jako přitěžující okolnost.
23. Obviněný dále namítá, že povinnost stanovená v § 252 odst. 1 zákona je pouze jedna, a to doručit vyjádření společně s dokumentací. Obviněný se proto nemohl dopustit hned dvou přestupků, které jsou uvedeny ve výrocích I. a II. příkazu.
24. Nakonec obviněný poukázal na to, že Úřad měl veškerou dokumentaci k zadávacímu řízení k dispozici již od května roku 2017, kdy ji doručil obviněný spolu s dopisem ze dne 29. 5. 2017 v rámci řízení vedeného pod sp. zn. S0195/2017/VZ. Podle obviněného se jedná o zjevnou podstatnou polehčující okolnost na straně obviněného, kterou by měl Úřad v rámci rozhodnutí rovněž zohlednit.
25. S ohledem na výše uvedené má obviněný za to, že po zvážení povahy a závažnosti přestupku a s přihlédnutím k polehčujícím okolnostem postačí napomenutí, případně uložení pokuty v symbolické výši.

Vyjádření obviněného ze dne 13. 9. 2017

26. Obviněný ve vyjádření ze dne 13. 9. 2017 uvedl, že skutkový stav, na který jím podaný odpor poukazuje, je zřejmý ze spisu. Z uvedeného důvodu obviněný nenavrhuje důkazy, ani nečiní jiné návrhy. Současně ke svému stanovisku přiložil kopii odporu proti příkazu ze dne 6. 9. 2017.

IV. ZÁVĚRY ÚŘADU

27. Úřad přezkoumal na základě § 248 a následujících ustanovení zákona případ ve všech vzájemných souvislostech, a po zhodnocení všech podkladů, zejména odporu a vyjádření obviněného a na základě vlastních zjištění rozhodl, že se obviněný dopustil dvou přestupků, jak je uvedeno ve výroku I. a II. tohoto rozhodnutí, za což mu byla uložena pokuta uvedená ve výroku III. tohoto rozhodnutí. Ke svému rozhodnutí Úřad uvádí následující rozhodné skutečnosti.

Relevantní ustanovení zákona

28. Podle § 28 odst. 1 písm. b) zákona se zadávací dokumentací rozumí veškeré písemné dokumenty obsahující zadávací podmínky, sdělované nebo zpřístupňované účastníkům zadávacího řízení při zahájení zadávacího řízení, včetně formulářů podle § 212 zákona a výzev uvedených v příloze č. 6 k tomuto zákonu.
29. Podle § 216 odst. 1 zákona je zadavatel povinen uchovávat dokumentaci o zadávacím řízení, kterou tvoří všechny dokumenty v listinné nebo elektronické podobě a výstupy z ústní komunikace, jejichž pořízení v průběhu zadávacího řízení, popřípadě po jeho ukončení, vyžaduje tento zákon, včetně úplného znění originálů nabídek všech dodavatelů, a to po dobu 10 let ode dne ukončení zadávacího řízení nebo od změny závazku ze smlouvy na veřejnou zakázku, nestanoví-li jiný právní předpis lhůtu delší.
30. V řízení zahájeném na návrh mohou účastníci řízení podle § 251 odst. 5 zákona navrhopvat důkazy, uvádět skutečnosti a činit jiné návrhy nejpozději ve lhůtě 15 dnů ode dne doručení oznámení o zahájení řízení, nevztahuje-li se na ně omezení podle § 251 odst. 4 zákona; k později uvedeným skutečnostem, návrhům důkazů a jiným návrhům Úřad nepřihlíží s výjimkou skutečností, návrhů důkazů a jiných návrhů, jimiž má být zpochybněna věrohodnost podkladů pro vydání rozhodnutí. O podmínkách pro uplatňování návrhů důkazů, nových skutečností a jiných návrhů podle věty první musí být účastníci řízení s výjimkou navrhovatele poučeni v oznámení o zahájení řízení.
31. Podle § 252 odst. 1 zákona je zadavatel povinen doručit Úřadu své vyjádření k obdrženému návrhu do 10 dnů od jeho doručení. Společně s tímto vyjádřením zašle Úřadu dokumentaci o zadávacím řízení nebo soutěži o návrh.
32. Podle § 252 odst. 2 zákona lhůta pro vydání rozhodnutí Úřadu počíná běžet od okamžiku doručení vyjádření zadavatele a dokumentace o zadávacím řízení nebo soutěži o návrh, popřípadě kopie smlouvy na veřejnou zakázku. Lhůta pro vydání rozhodnutí však nezačne běžet dříve, než dojde k doplnění obecných náležitostí návrhu, označení zadavatele v návrhu a uvedení v návrhu, čeho se navrhovatel domáhá.
33. Podle § 268 odst. 1 písm. e) zákona se zadavatel dopustí přestupku tím, že nesplní některou z povinností podle § 252 odst. 1, 3 nebo 4 zákona, § 254 odst. 5 nebo 6 zákona nebo § 258 odst. 1 zákona.
34. Podle § 268 odst. 2 písm. c) zákona se za přestupek podle § 268 odst. 1 zákona, nepoužije-li se postup podle § 268 odst. 3 zákona, uloží pokuta do 1 000 000,- Kč, jde-li o přestupek podle § 268 odst. 1 písm. e) zákona.

K právnímu postavení zadavatele

35. Úřad nejprve ověřil postavení zadavatele podle § 4 zákona.
36. Podle § 4 odst. 1 zákona veřejným zadavatelem je
 - a) Česká republika; v případě České republiky se organizační složky státu považují za samostatné zadavatele,
 - b) Česká národní banka,
 - c) státní příspěvková organizace,
 - d) územní samosprávný celek nebo jeho příspěvková organizace,

e) jiná právnická osoba, pokud

1. byla založena nebo zřízena za účelem uspokojování potřeb veřejného zájmu, které nemají průmyslovou nebo obchodní povahu, a
2. jiný veřejný zadavatel ji převážně financuje, může v ní uplatňovat rozhodující vliv nebo volí více než polovinu členů v jejím statutárním nebo kontrolním orgánu.

37. Dopravní podnik města Olomouce a.s. je akciovou společností, jejímž jediným akcionářem je podle výpisu z obchodního rejstříku statutární město Olomouc, IČO 00299308, se sídlem Horní náměstí 583, 779 11 Olomouc (dále jen „statutární město Olomouc“), přičemž statutární město Olomouc je veřejným zadavatelem podle § 4 odst. 1 písm. d) zákona, neboť je územním samosprávným celkem.
38. Z dikce ustanovení § 4 odst. 1 písm. e) zákona vyplývá, že do kategorie veřejných zadavatelů se řadí i tzv. jiná právnická osoba, která byla ustanovena za účelem uspokojování potřeb veřejného zájmu, jež nemají průmyslovou či obchodní povahu, a současně je tato jiná právnická osoba v určitém vztahu ke konkrétnímu veřejnému zadavateli, přičemž tento vztah může být založen buď na základě převážného financování této jiné právnické osoby ze strany veřejného zadavatele, případně na tom, že konkrétní veřejný zadavatel může uplatňovat rozhodující vliv v této jiné právnické osobě nebo že volí více než polovinu členů v statutárním nebo kontrolním orgánu této jiné právnické osoby.
39. Jak bylo popsáno již výše, zadavatel je akciovou společností, jejímž jediným akcionářem je statutární město Olomouc. Z uvedeného důvodu nemůže být proto sporu o tom, že je zde naplněna jedna (§ 4 odst. 1 písm. e) bod 2. zákona) ze shora popsaných podmínek pro konstatování, že zadavatel je veřejným zadavatelem podle § 4 odst. 1 písm. e) zákona. Jestliže totiž 100 % akcií drží statutární město Olomouc, které je veřejným zadavatelem podle § 4 odst. 1 písm. d) zákona, pak předpoklad výše popsaného „uplatňování rozhodujícího vlivu“ jiného veřejného zadavatele je beze zbytku splněn.
40. Aby takový subjekt byl zadavatelem ve smyslu dotčeného ustanovení zákona, je dále nezbytné, aby současně splňoval rovněž podmínku uvedenou pod bodem 1. citovaného ustanovení zákona. Podle článku 3) „Předmět podnikání“ zakladatelské listiny zadavatele je předmětem jeho podnikání mj. provozování drah s výjimkou celostátních a silniční motorová doprava. Je tedy zřejmé, že jednou z nezanedbatelných činností zadavatele je silniční motorová doprava a provoz drážní dopravy, tedy provozování městské hromadné dopravy ve statutárním městě Olomouc, což vyplývá i z internetových stránek zadavatele. Pojem zadavatele podle předmětného ustanovení zákona je třeba chápat ve funkčním smyslu, tzn. že při určení okruhu zadavatelů je nezbytné vycházet z účelu zřízení a povahy činnosti určitého subjektu. Jelikož zákon dále nespécifikuje, co se míní uspokojováním potřeb veřejného zájmu nemající průmyslovou nebo obchodní povahu, je pro objasnění smyslu této definice nutné vycházet z relevantní judikatury Soudního dvora Evropské unie (dále také jen „SDEU“). Níže citovaná judikatura je přitom na posuzovaný případ použitelná i tehdy, jestliže SDEU v konkrétním případě rozhodoval podle dřívější právní úpravy zadávání veřejných zakázek (směrnic), neboť definice zkoumaného pojmu se ve směrnících nemění.
41. Ve světle dlouhodobé rozhodovací praxe SDEU jsou potřeby veřejného zájmu nemající průmyslovou nebo obchodní povahu chápány jako potřeby, které jsou uspokojovány jinak, než dostupností zboží a služeb na trhu, a které se stát (jako druhá varianta), z důvodů

obecného zájmu, rozhodl poskytovat sám, nebo nad kterými si přeje udržet rozhodující vliv (viz rozsudek ze dne 10. 11. 1998, C–360/96 Gemeente Arnhem a Gemeente Rheden vs. BFI Holding, ECR 1998, s. I-06821, body 50. a 51.). Při posuzování, zda-li je či není potřeba v obecném zájmu nemající průmyslový ani obchodní charakter přítomna, musí být vzaty v úvahu všechny relevantní právní a faktické prvky, jako okolnosti převládající v době, kdy byl dotyčný subjekt zřizován a podmínky, za kterých vykonává svoji činnost (rozsudek ze dne 22. 5. 2003, C–18/2001 Arkkitehtuuritoimisto Riitta Korhonen Oy a další vs. Varkauden Taitotalo Oy, ECR 2003, s. I-05321, bod 48.). Například v případě společnosti Taitotalo, do jejíž činnosti spadalo zabezpečení realizace výstavby kancelářských prostor pro technické a rozvojové centrum, o jehož vytvoření mělo zájem město Varkaus, SDEU konstatoval: „(...) v uvedeném případě však existuje několik rozdílů mezi společnostmi jako je Taitotalo a společnostmi s ručením omezeným vlastněnými soukromými podnikateli, a sice, že i když nesou stejné ekonomické riziko jako ty druhé a může na ně být stejně prohlášen konkurz, regionální nebo místní orgány, ke kterým patří, to zřídka dovolí a raději budou, jestliže je to vhodné, rekapitalizovat takové společnosti tak, aby tyto společnosti mohly pokračovat v zabezpečování potřeb, pro které byly zřízeny, hlavně zlepšování obecných podmínek pro výkon ekonomických činností v příslušné lokalitě.“. Pro úplnost lze konstatovat, že v případě, kdy určitý subjekt vykonává částečně činnost sloužící k uspokojování potřeb veřejného zájmu a současně i jinou běžnou obchodní činnost, je považován za zadavatele veřejných zakázek v plném rozsahu své činnosti. Uvedený závěr vyplývá mj. z rozsudku SDEU ze dne 15. 1. 1998, C–44/96 Mannesmann Anlagenbau Austria AG a další / Strohal Rotationsdruck GesmbH, ECR 1998, s. I-00073.

42. Ze shora citovaných rozsudků SDEU lze taktéž dovodit, že jako potřeby veřejného zájmu je nutno chápat takové potřeby, na jejichž uspokojování má zájem širší okruh osob. Nejde tedy o potřeby, z nichž by měl užitek pouze konkrétní subjekt. V takovém případě by se jednalo o potřeby ryze soukromého charakteru. Potřeby veřejného zájmu jsou naopak potřeby, jejichž uspokojování slouží relativně neomezenému okruhu subjektů, jež se nacházejí na území konkrétního územního samosprávného celku (v prostředí České republiky na území obce či kraje), či dokonce na území státu jako takového (tzn. potřeby uspokojované fakticky v zájmu všech občanů České republiky). Jinými slovy řečeno, za potřeby veřejného zájmu je třeba považovat ty potřeby, na jejichž řádném a pokojném uspokojování má zájem sám stát, a které sám stát taktéž uspokojuje, případně jejich uspokojování svěřuje od něj odvozeným subjektům. Potřeby veřejného zájmu se projevují v celé řadě oblastí dané společnosti (komunity). Typicky mezi ně lze řadit např. potřeby projevující se v oblasti hospodářské, sociální, kulturní, dále v oblasti životního prostředí a v neposlední řadě i potřeby týkající se sféry dopravní obslužnosti.
43. Bude-li Úřad zkoumat zadavatele ve světle kritérií podaných SDEU, dojde k závěru, že účelem jeho založení není běžná podnikatelská činnost a nejde o standardní tržní subjekt, když nad provozováním městské hromadné dopravy si stát logicky hodlá zachovat určitou míru kontroly a nelze tak tuto službu považovat za službu, která by měla průmyslovou nebo obchodní povahu. Ze stanov (čl. 31 stanov) vyplývá, že statutárnímu městu Olomouc jako jedinému akcionáři je taktéž ponechána široká pravomoc při výkonu působnosti valné hromady, včetně rozhodování o zásadách a pokynech, kterými se má řídit představenstvo, zejména o zásadních věcech podnikatelské strategie a obchodní politiky společnosti. Lze tak uzavřít, že rovněž podmínka uvedená v § 4 odst. 1 písm. e) bodu 1. zákona, totiž že se jedná

o právnickou osobu založenou či zřízenou za účelem uspokojování potřeb veřejného zájmu, které nemají průmyslovou nebo obchodní povahu, je splněna. Dopravní podnik města Olomouce je proto veřejným zadavatelem ve smyslu § 4 odst. 1 písm. e) zákona.

44. Při posuzování postupu zadavatele podle zákona je nutné rovněž zohlednit, že zadavatel vykonává relevantní činnost ve smyslu § 153 zákona, k čemuž Úřad uvádí následující skutečnosti.
45. Relevantní činnost je třeba chápat jako takovou činnost, která souvisí s poskytováním služeb v určitém odvětví (sektoru). Tato odvětví jsou přitom velice různorodá. Jejich společným znakem je však skutečnost, že subjekty, jež vykonávají relevantní činnost, tuto činnost vykonávají ve veřejném zájmu.
46. Podle § 153 odst. 1 písm. f) zákona se relevantní činností pro účely zákona rozumí činnost související s poskytováním či provozováním sítí určených k poskytování služeb veřejnosti v oblasti železniční, tramvajové, trolejbusové, veřejné autobusové nebo lanové dopravy (dále jen „dopravní síť“); dopravní síť se považuje za existující, pokud je činnost podle tohoto písmene poskytována za podmínek stanovených příslušnými správními orgány.
47. Úřad uvádí, že předmětem plnění veřejné zakázky je dodávka a uvedení do plného provozu celkem 8 kusů nových a nepoužitých nízkopodlažních tramvají (podrobněji viz bod 3. odůvodnění tohoto rozhodnutí). Zadavatel tedy poptává 8 kusů nových nízkopodlažních tramvají, a to za účelem zajištění řádného provozování městské hromadné dopravy. Je nesporné, že jednou z činností zadavatele je provozování drah s výjimkou celostátních a silniční motorová doprava, tedy provozování městské hromadné dopravy ve statutárním městě Olomouc. Zadavatel je tedy provozovatelem dopravní sítě poskytující službu veřejnosti (městská hromadná doprava ve statutárním městě Olomouc) a je tedy splněna podmínka výkonu relevantní činnosti podle § 153 odst. 1 písm. f) zákona. Dopravní podnik města Olomouce a.s. je tedy veřejným zadavatelem, který zároveň vykonává i relevantní činnost podle citovaného ustanovení zákona.
48. Sektorovou veřejnou zakázkou je podle § 151 odst. 1 zákona veřejná zakázka, kterou zadává veřejný zadavatel při výkonu relevantní činnosti.
49. Protože se v šetřeném případě jedná o veřejnou zakázku, kterou zadává veřejný zadavatel při výkonu relevantní činnosti, je třeba šetřenou veřejnou zakázku podle § 151 odst. 1 zákona považovat za sektorovou veřejnou zakázku.
50. Podle § 151 odst. 4 zákona zadavatel postupuje při zadávání sektorové veřejné zakázky, která není koncesí, podle části čtvrté, páté, nebo šesté a použije také části první, druhou, desátou až třináctou, pokud není v této části zákona stanoveno jinak. Při zadávání sektorové veřejné zakázky, která je koncesí, zadavatel postupuje podle části osmé.
51. Dále podle § 158 odst. 1 zákona platí, že zadavatel není povinen v zadávacím řízení zadat sektorovou veřejnou zakázku, jejíž předpokládaná hodnota nedosahuje finančního limitu stanoveného prováděcím právním předpisem podle § 25 zákona.
52. Podle § 25 zákona je nadlimitní veřejnou zakázkou veřejná zakázka, jejíž předpokládaná hodnota je rovna nebo přesahuje finanční limit stanovený nařízením vlády zpracovávajícím příslušné předpisy Evropské unie. Nadlimitní veřejnou zakázku zadává zadavatel

v nadlimitním režimu podle části čtvrté, pokud není zadávána podle části páté až sedmé, nebo u ní zadavatel neuplatnil výjimku z povinnosti zadat v zadávacím řízení.

53. Podle § 2 odst. 2 nařízení vlády č. 172/2016 Sb., o stanovení finančních limitů a částek pro účely zákona o zadávání veřejných zakázek, finanční limit pro určení nadlimitní sektorové veřejné zakázky na dodávky práce činí 11 413 000,- Kč.
54. Předpokládaná hodnota šetřené veřejné zakázky podle čl. 9.6 „Údaje o předpokládané hodnotě veřejné zakázky“ zadávacích podmínek činí 251 800 000,- Kč bez DPH.
55. S ohledem na uvedenou výši předpokládané hodnoty veřejné zakázky je zřejmé, že v šetřeném případě se jedná o nadlimitní sektorovou veřejnou zakázku na dodávky. Zadavatel tak podle § 151 odst. 4 zákona byl při jejím zadávání povinen postupovat podle části čtvrté, páté nebo šesté zákona a použít také části první, druhou, desátou až třináctou zákona, pokud v části sedmé zákona není stanoveno jinak.

Právní posouzení

K výroku I. tohoto rozhodnutí

56. V § 252 odst. 1 zákona je zakotvena povinnost zadavatele zaslat Úřadu dokumentaci o zadávacím řízení do 10 dnů ode dne doručení stejnopisu návrhu zadavateli. Uvedenou povinnost má zadavatel v situaci, kdy je u Úřadu podán návrh na zahájení správního řízení o přezkoumání úkonů zadavatele, neboť Úřad musí dokumentaci o zadávacím řízení přezkoumat, aby mohl o návrhu rozhodnout, a to ve lhůtách stanovených v § 71 správního řádu.
57. Úřad nejprve v obecné rovině uvádí, že nezaslání dokumentace o zadávacím řízení ve lhůtě podle § 252 odst. 1 zákona Úřadu podstatně ztěžuje posouzení v návrhu namítaných skutečností a může dokonce posouzení návrhu, resp. rozhodnutí o návrhu, zcela znemožnit. Skutečnost, zda byl postup zadavatele v zadávacím řízení v souladu se zákonem, lze ze strany Úřadu ověřit pouze na základě dokumentace o zadávacím řízení. Poskytnutí dokumentace o zadávacím řízení zadavatelem je tedy nezbytným předpokladem pro rozhodnutí ve věci. Přitom je ve veřejném sektoru kladen enormní akcent na co možná nejrychlejší projednání a vydání rozhodnutí ve věci bez zbytečných průtahů. Poskytnutí zákonem stanovených dokumentů (dokumentace o zadávacím řízení) zadavatelem je tak nezbytným předpokladem pro řádný průběh správního řízení u Úřadu v zákonných lhůtách.
58. Právě vzhledem k zásadnímu významu dokumentace o zadávacím řízení pro přijetí závěru ze strany Úřadu a pro následné rozhodnutí o návrhu je povinnost zadavatele k zaslání dokumentace o zadávacím řízení Úřadu ve lhůtě 10 dnů ode dne doručení návrhu stanovena zadavateli přímo zákonem a z téhož důvodu je nesplnění této povinnosti zadavatelem kvalifikováno bez dalšího jako přestupek [§ 268 odst. 1 písm. e) zákona].
59. K uvedenému dále Úřad uvádí, že navrhovatel doručil návrh obviněnému osobně dne 28. 7. 2017 a tímto dnem, jak již bylo uvedeno výše (viz bod 8. odůvodnění tohoto rozhodnutí), byla aktivována lhůta, ve které byl obviněný povinen zaslat Úřadu dokumentaci o předmětném zadávacím řízení. Z oznámení o zahájení správního řízení č. j. ÚOHS-S0291/2017/VZ-21955/2017/532/KSt ze dne 28. 7. 2017 pak vyplývá, že Úřad obviněného o jeho zákonné povinnosti doručit Úřadu vyjádření k obdrženému návrhu do 10 dnů od jeho doručení a společně s tímto vyjádřením zaslat dokumentaci o zadávacím řízení způsobem

podle § 252 odst. 3 zákona, poučil. Předmětná zákonná lhůta uplynula dne 7. 8. 2017 (pondělí), tj. obviněný měl povinnost zaslat dokumentaci o zadávacím řízení Úřadu včetně svého vyjádření nejpozději dne 7. 8. 2017. V zákonné lhůtě však obviněný dokumentaci o zadávacím řízení nezaslal.

60. Dokumentace o zadávacím řízení byla Úřadu obviněným doručena až ve dnech 11. 8. 2017 a 14. 8. 2017, a to částečně prostřednictvím datové schránky a částečně v listinné podobě.
61. Pro úplnost Úřad dodává, že obviněný žádostí ze dne 2. 8. 2017, doručené Úřadu dne 4. 8. 2017, požádal Úřad mimo jiné o prodloužení lhůty stanovené v § 252 odst. 1 zákona, tedy o prodloužení lhůty pro doručení vyjádření k obdrženému návrhu a pro zaslání dokumentace o zadávacím řízení Úřadu do 10 dnů ode dne doručení návrhu.
62. K uvedené žádosti obviněného Úřad v usnesení č. j. ÚOHS-S0291/2017/VZ-22725/2017/532/KSt ze dne 8. 8. 2017 obviněnému sdělil, že lhůty stanovené v § 252 odst. 1 zákona jsou lhůty stanovené zákonem, a vzhledem k této skutečnosti není Úřad oprávněn takto stanovené lhůty prodloužit. Úřad je pouze oprávněn podle § 263 odst. 4 zákona stanovit zadavateli dodatečnou 5-ti denní lhůtu k zaslání dokumentace o zadávacím řízení, což Úřad učinil (viz bod 9. odůvodnění tohoto rozhodnutí).
63. Obviněný v odporu proti příkazu argumentoval tím, že nebyl Úřadem poučen o skutečnosti, že za porušení povinnosti podle § 252 odst. 1 zákona hrozí bez dalšího uložení pokuty do výše 1 000 000,- Kč. Úřad tak podle obviněného nepostupoval v souladu se správním řádem, podle kterého je správní orgán povinen účastníka řízení náležitě poučit. Rovněž tak podle názoru obviněného Úřad nepoučil obviněného o tom, že lhůty stanovené v § 252 odst. 1 zákona nelze ani na žádost prodloužit.
64. K uvedenému argumentu obviněného Úřad uvádí, že z § 4 odst. 2 správního řádu vyplývá, že správní orgán poskytne v souvislosti se svým úkonem dotčené osobě přiměřené poučení o jejích právech a povinnostech, je-li to vzhledem k povaze úkonu a osobním poměrům dotčené osoby potřebné.
65. Z rozsudku Nejvyššího správního soudu č. j. 1 As 51/2010 – 214 ze dne 13. 10. 2010 vyplývá, že: *„(...) Správní řád sice výslovně nestanoví, že poučovací povinnost správního orgánu se vztahuje pouze na procesní práva a povinnosti, nicméně z povahy správního řádu jako procesního předpisu vyplývá, že správní orgán je povinen poučit účastníky o právech a povinnostech plynoucích z právních předpisů upravujících řízení před správními orgány. **Poučovací povinnost se tedy nevztahuje na poučování o otázkách hmotného práva, tedy zda a jak mají účastníci řízení hájit v řízení svá práva a jaké důsledky pro ně plynou z toho, že tak neučiní. Přiměřenost poučení o hmotných právech znamená, že účastníkům řízení se musí dostat poučení zejména o těch procesních právech, která spadají pod právo na spravedlivý proces. Poučovací povinnost se nadto váže pouze k úkonům správního orgánu (viz Vedral, J. op. cit. v bodě [21] shora, s. 77 - 79). (...) Poučovací povinnost správních orgánů však nelze zaměňovat s právem účastníků na poskytování právních rad. Účastníkům řízení se může dostat návodu, co je třeba učinit, aby dosáhli žádaného účinku, v rámci právních služeb poskytovaných advokáty či jinými profesionály v oblasti práva.“*** (zvýraznění provedeno Úřadem, pozn. Úřadu)

66. Jak je zřejmé z citovaného rozsudku Nejvyššího správního soudu, správní orgán, a tedy i Úřad, je povinen účastníky řízení poučovat o jejich procesních právech a povinnostech, tedy o úkonech, které jsou účastníky řízení vykonávány v rámci řízení. Úřad je rovněž povinen poučit účastníky řízení např. o možnosti podat opravný prostředek, poučovací povinnost se však nevztahuje na poučování o otázkách hmotného práva.
67. Rovněž tak není Úřad povinen obviněného poučovat ani o obecné právní teorii, která rozlišuje dva druhy lhůt, a to lhůty hmotněprávní a procesní, přičemž lhůty procesní lze dále dělit na lhůty zákonné a soudcovské (popř. lhůty stanovené správním orgánem); zákonné lhůty jsou pak ty, jež pro provedení určitého úkonu stanoví přímo zákon, a které tak není možné prodloužit. Ustanovení § 252 odst. 1 zákona výslovně stanoví lhůtu 10 dnů, ve které je navrhovatel povinen doručit Úřadu své vyjádření k obdržnému návrhu a společně s tímto vyjádřením zaslat dokumentaci o zadávacím řízení, ustanovení § 251 odst. 5 zákona pak explicitně stanovuje lhůtu 15 dnů, ve které účastníci řízení mohou navrhnout důkazy, uvádět skutečnosti a činit jiné návrhy; jedná se tedy o lhůty pevně stanovené zákonem (stejnou povahu má např. lhůta pro podání odvolání stanovená v § 83 odst. 1 správního řádu). V této souvislosti lze odkázat např. na komentářovou literaturu¹, kde je uvedeno: „*Ustanovení § 39 správního řádu umožňuje správnímu orgánu, aby účastníkovi řízení stanovil lhůtu k provedení úkonu za předpokladu, že taková lhůta již není stanovena přímo zákonem. Zároveň je dána možnost takovou lhůtu před jejím marným uplynutím usnesením přiměřeně prodloužit na základě žádosti povinného účastníka. Platí, že nelze prodloužit lhůtu zákonnou, pokud takovou možnost nedává správnímu orgánu přímo zákon, a taktéž nelze prodloužit jakoukoli lhůtu, která již marně uplynula.*“ (zvýraznění provedeno Úřadem, pozn. Úřadu).
68. Z oznámení o zahájení správního řízení č. j. ÚOHS-S0291/2017/VZ-21955/2017/532/KSt ze dne 28. 7. 2017 vyplývá, že Úřad obviněného poučil o jeho povinnosti doručit Úřadu své vyjádření k obdržnému návrhu do 10 dnů od jeho doručení a společně s tímto vyjádřením zaslat dokumentaci o zadávacím řízení, a to způsobem podle § 252 odst. 3 zákona. Úřad tedy dostal své povinnosti a obviněného výslovně informoval o těchto jeho povinnostech. Není však už povinností Úřadu informovat obviněného o tom, že pokud své povinnosti vyplývající ze zákona nesplní, bude mu za to uložena pokuta, neboť, jak vyplývá z výše citovaného rozsudku Nejvyššího správního soudu, poučovací povinnost se nevztahuje na poučování o otázkách hmotného práva; zároveň nelze poučovací povinnost správního orgánu shledat ani ve vztahu k poučování o obecné právní teorii, tedy např. ke skutečnosti, že lhůtu, kterou má obviněný stanovenou přímo zákonem, nelze prodloužit. Pro úplnost Úřad k uvedenému dodává, že oznámení o zahájení správního řízení o přezkoumání úkonů zadavatele je třeba odlišovat od zahájení řízení o přestupku, které je zahájeno Úřadem z moci úřední. V rámci zahájení řízení o přestupku by pak byl Úřad povinen kvalifikovat pochybení obviněného a současně ho informovat o tom, jaká sankce a v jaké výši mu může být uložena, což Úřad v šetřeném případě učinil, když byly takové skutečnosti uvedeny v příkazu vydaném v šetřené věci.
69. Na základě uvedených skutečností je zřejmé, že Úřad neporušil § 4 odst. 2 správního řádu, když obviněného „nepoučil“ o tom, že za porušení povinností podle § 252 odst. 1 zákona

¹ JEMELKA, L., PONDĚLÍČKOVÁ, K., BOHADLO, D. Občanský zákoník. Komentář. I. díl. 1. vyd. Praha: Wolters Kluwer ČR, a.s., 2009, s. 140.

hrozí uložení pokut do výše 1 000 000,- Kč, a že lhůtu stanovenou v § 252 odst. 1 zákona (popř. lhůtu stanovenou v § 251 odst. 5 zákona) nelze ani na žádost prodloužit.

70. Obviněný dále v odporu proti příkazu uvedl, že požádal Úřad o prodloužení lhůty stanovené v § 252 odst. 1 zákona již dne 2. 8. 2017, avšak Úřad na tuto jeho žádost reagoval až usnesením ze dne 8. 8. 2017. Pokud by Úřad reagoval na jeho žádost neprodleně, a to včetně poučení, že tuto lhůtu nelze prodloužit a že za její nedodržení hrozí riziko spáchání přestupku se sankcí do výše 1 000 000,- Kč, mohl obviněný podle jeho vyjádření lhůtu stanovenou v § 252 odst. 1 zákona stihnout.
71. Jak již Úřad uvedl výše v odůvodnění tohoto rozhodnutí, Úřad není povinen poučovat obviněného o tom, že za porušení povinností stanovených v § 252 odst. 1 zákona hrozí uložení pokut do výše 1 000 000,- Kč, ani o tom, že lhůtu stanovenou v § 252 odst. 1 zákona nelze ani na žádost prodloužit; je tudíž pouze na obviněném, aby splnil povinnost, kterou mu zákon ukládá, přičemž při nesplnění takové povinnosti musí obviněný počítat s následky, které jsou s porušením jeho právní povinnosti spojeny.
72. K uvedenému argumentu Úřad doplňuje, že žádost obviněného o prodloužení lhůty stanovené v § 252 odst. 1 zákona byla skutečně datována dnem 2. 8. 2017, nicméně citovaná žádost obviněného byla Úřadu doručena až dne 4. 8. 2017, což byl pátek, tudíž pokud Úřad usnesením č. j. ÚOHS-S0291/2017/VZ-22725/2017/532/KSt ze dne 8. 8. 2017 (tzn. v úterý) obviněnému určil podle § 263 odst. 4 zákona dodatečnou lhůtu pěti dnů ode dne doručení tohoto usnesení k provedení úkonu, a to k doručení dokumentace o zadávacím řízení na šetřenou veřejnou zakázku a dále ho informoval o skutečnosti, že zákonnou lhůtu dle § 252 odst. 1 zákona nelze prodloužit, učinil tak ve lhůtě čtyř dnů, což nelze považovat za prodlení Úřadu. Úřad tím obviněnému vysvětlil, z jakého důvodu lhůtu pro zaslání dokumentace o zadávacím řízení podle § 252 odst. 1 zákona neprodloužil, a stanovil mu pouze dodatečnou lhůtu pro doručení dokumentace o zadávacím řízení podle § 263 odst. 4 zákona.
73. Obviněný v odporu proti příkazu dále dodal, že Úřad měl veškerou dokumentaci o zadávacím řízení k dispozici již od května 2017, kdy mu byla doručena v rámci správního řízení vedeného pod sp. zn. S0195/2017/VZ, a proto se jedná o podstatnou polehčující okolnost, kterou by měl Úřad v rámci svého rozhodnutí zohlednit.
74. K uvedenému argumentu obviněného Úřad obecně uvádí, že každé správní řízení zahájené na základě návrhu navrhovatele, je vedeno jako samostatné správní řízení, a v každém takto zahájeném správním řízení má obviněný podle § 252 odst. 1 zákona povinnost zaslat Úřadu ve lhůtě 10 dnů ode dne obdržení návrhu dokumentaci o zadávacím řízení. Jak vyplývá z § 252 odst. 3 zákona, má obviněný povinnost zaslat zadávací dokumentaci s výjimkou netextové části zadávací dokumentace Úřadu prostřednictvím datové schránky nebo jako datovou zprávu podepsanou uznávaným elektronickým podpisem. Části dokumentace o zadávacím řízení neuvedené v § 252 odst. 3 zákona a netextovou část zadávací dokumentace je obviněný podle § 252 odst. 4 zákona povinen odeslat v listinné podobě, prostřednictvím datové schránky nebo jako datovou zprávu podepsanou uznávaným elektronickým podpisem.
75. Jestliže tedy zadavatel zasílá dokumentaci o zadávacím řízení výhradně prostřednictvím datové schránky nebo jako datovou zprávu podepsanou uznávaným elektronickým podpisem, pak pro zadavatele není problém takovou dokumentaci zaslat opětovně (tato

povinnost zadavatele zaslat dokumentaci a doručit vyjádření k obdrženému, tzn. obecně ke každému návrhu je v zákoně stanovena zcela explicitně), nadto Úřad i takto zaslano dokumentaci eviduje pouze po dobu probíhajícího správního řízení a po jeho ukončení již není povinen (a není k tomu ani žádný důvod) ji nadále uchovávat, protože je právě obecně s každým správním řízením spojena povinnost zaslání dokumentace o zadávacím řízení; stejně tak, pokud je dokumentace doručena v listinné podobě, pak je neprodleně po nabytí právní moci rozhodnutí vydaného v předmětném správním řízení vrácena zadavateli a Úřad již příslušnými dokumenty dále nedisponuje. Jiná situace by mohla nastat v případě, že by dokumentace o zadávacím řízení byla obviněným Úřadu zaslána v listinné podobě ve správním řízení, které dosud probíhá; v takovém případě je zřejmé, že by zadavatel, pokud by mu nebyla taková listinná část dokumentace o zadávacím řízení Úřadem vrácena, nemohl takovou část dokumentace o zadávacím řízení zaslat Úřadu opakovaně, a pak by bylo na místě Úřad informovat o tom, že má část dokumentace o zadávacím řízení v listinné podobě již k dispozici v rámci konkrétního správního řízení; to však v šetřeném případě nenastalo.

76. K argumentu obviněného, že Úřad má doručení dokumentace o zadávacím řízení již ve správním řízení vedeném pod sp. zn. S0195/2017/VZ zohlednit jako polehčující okolnost při stanovení výše pokuty, se Úřad vyjádří v části odůvodnění tohoto rozhodnutí týkající se výroku III., tedy části týkající se uložení pokuty.
77. Na základě výše uvedených skutečností Úřad konstatuje, že se obviněný dopustil přestupku podle § 268 odst. 1 písm. e) zákona tím, že v rámci správního řízení zahájeného na návrh ze dne 26. 7. 2017 a vedeného Úřadem pod sp. zn. S0291/2017/VZ nezaslal podle § 252 odst. 1 zákona Úřadu dokumentaci o zadávacím řízení na předmětnou veřejnou zakázku, a to ve lhůtě 10 dnů ode dne doručení návrhu, který byl obviněnému doručen osobně navrhovatelem dne 28. 7. 2017, tedy nejpozději dne 7. 8. 2017. S ohledem na tuto skutečnost rozhodl Úřad tak, jak je uvedeno ve výroku I. tohoto rozhodnutí.

K výroku II. tohoto rozhodnutí

78. V ustanovení § 252 odst. 1 zákona jsou obviněnému uloženy dvě povinnosti vyplývající ze situace, kdy je podán návrh na přezkoumání úkonů zadavatele učiněných při zadávání veřejné zakázky. Obviněný je povinen zaslat Úřadu ve lhůtě 10 dnů od obdrženého návrhu nejen dokumentaci o zadávacím řízení (k tomu viz výše výrok I. tohoto rozhodnutí), ale rovněž doručit své vyjádření k tomuto návrhu, přičemž tyto dvě povinnosti nelze vzájemně zaměňovat či ztotožňovat. Případné nesplnění každé z těchto zákonem stanovených povinností má za následek spáchání samostatného přestupku.
79. Stejně jako nezaslání dokumentace o zadávacím řízení, tak i nedoručení vyjádření obviněného k návrhu, Úřadu značně ztěžuje výkon dozoru nad dodržováním pravidel stanovených zákonem.
80. Pokud se obviněný k návrhu nevyjádří, ztěžuje tím nejen pozici Úřadu při přezkumu, ale způsobuje i průtahy ve správním řízení, neboť absence stanoviska obviněného ke skutečnostem uvedeným v návrhu komplikuje Úřadu jako správnímu orgánu průběh zjištění skutkového stavu. S ohledem na § 252 odst. 2 zákona má doručení, resp. nedoručení vyjádření obviněného rovněž zásadní vliv na počítání lhůty pro vydání rozhodnutí Úřadu, neboť citované ustanovení zákona uvádí, že lhůta pro vydání rozhodnutí Úřadu počíná běžet od okamžiku doručení vyjádření obviněného a dokumentace o zadávacím řízení.

81. K uvedenému Úřad uvádí, že z oznámení o zahájení správního řízení č. j. ÚOHS-S0291/2017/VZ-21955/2017/532/KSt ze dne 28. 7. 2017 vyplývá, že Úřad poučil obviněného o jeho zákonné povinnosti doručit Úřadu své vyjádření k obdrženému návrhu do 10 dnů od jeho doručení a společně s tímto vyjádřením zaslat dokumentaci o zadávacím řízení. Obviněný návrh obdržel dne 28. 7. 2017 (viz bod 8. odůvodnění tohoto rozhodnutí). Tímto dnem tedy došlo k aktivaci povinnosti obviněného doručit Úřadu své vyjádření k obdrženému návrhu a zaslat dokumentaci o zadávacím řízení. Předmětná zákonná lhůta uplynula dne 7. 8. 2017 (pondělí), tj. obviněný měl povinnost doručit své vyjádření k návrhu Úřadu nejpozději dne 7. 8. 2017. V zákonné lhůtě však obviněný své vyjádření k návrhu navrhovatele nedoručil, resp. Úřad obdržel vyjádření obviněného ze dne 10. 8. 2017 prostřednictvím datové schránky až dne 11. 8. 2017.
82. Úřad dále uvádí, že obviněný v odporu proti příkazu argumentoval tím, že rozsah vyjádření podle § 252 odst. 1 zákona, které má Úřadu doručit ve lhůtě 10 dnů ode dne doručení návrhu, není stanoven, a že je oprávněn jej doplňovat podle § 251 odst. 5 zákona, a to ve lhůtě 15 dnů ode dne obdržení oznámení o zahájení správního řízení. Jelikož obviněný obdržel oznámení o zahájení správního řízení Úřadu dne 31. 7. 2017, měl obviněný podle jeho názoru právo podat vyjádření, tedy navrhopvat důkazy, uvádět skutečnosti a činit jiné návrhy, až do dne 15. 8. 2017. Pokud doručil vyjádření Úřadu již dne 11. 8. 2017, učinil tak ve lhůtě podle § 251 odst. 5 zákona a nemohl tudíž „značně ztížit výkon dozoru“, „způsobit průtahy ve správním řízení“, či „komplikovat Úřadu jako správnímu orgánu průběh zjištění skutkového stavu“, jak je uvedeno v příkazu. Podle obviněného měl Úřad s dalšími procesními úkony a zejména pak s rozhodováním ve věci počkat na uplynutí této zákonné lhůty.
83. K argumentu obviněného, že byl oprávněn podat vyjádření až ve lhůtě stanovené v § 251 odst. 5 zákona, tedy ve lhůtě 15 dnů ode dne obdržení oznámení o zahájení správního řízení, neboť procesní úkon, který se v této lhůtě činí, je označován jako „vyjádření“, Úřad uvádí, že z ustanovení § 252 odst. 1 zákona jednoznačně vyplývá povinnost pro obviněného, a to doručit Úřadu ve lhůtě 10 dnů ode dne doručení návrhu vyjádření k obdrženému návrhu. Současně zákon stanoví, že pokud obviněný nesplní některou z povinností uvedených v § 252 odst. 1 zákona, dopustí se tím podle § 268 odst. 1 písm. e) zákona přestupku.
84. Úřad nerozporuje tvrzení obviněného, že obviněný je oprávněn podle § 251 odst. 5 zákona ve lhůtě 15 dnů ode dne doručení oznámení o zahájení řízení navrhopvat důkazy, uvádět skutečnosti a činit jiné návrhy. Jak však vyplývá z textu citovaného ustanovení zákona, jedná se o právo obviněného. Pokud tedy obviněný ve lhůtě 15 dnů ode dne doručení oznámení o zahájení řízení Úřadu nesdělí, jaké důkazy navrhuje provést, či vůči Úřadu neučiní jiný návrh, není s neprovedením takových úkonů obviněným spojena žádná sankce.
85. Naproti tomu z textu ustanovení § 252 odst. 1 zákona jednoznačně vyplývá povinnost pro obviněného, a to mimo jiné doručit Úřadu své vyjádření k obdrženému návrhu do 10 dnů od jeho doručení. V případě, že obviněný tuto zákonem stanovenou povinnost nesplní, je s neprovedením tohoto úkonu spojena sankce. Dále z § 252 odst. 2 zákona vyplývá, že lhůta pro vydání rozhodnutí Úřadu počíná běžet mimo jiné i od okamžiku doručení vyjádření obviněného k návrhu. Doručení vyjádření obviněného k návrhu má tedy i vliv na to, od kterého dne začne Úřadu běžet lhůta pro vydání rozhodnutí ve věci.

86. Z výše uvedených skutečností je zřejmé, že nelze povinnost obviněného doručit Úřadu vyjádření k návrhu ve lhůtě 10 dnů ode dne doručení návrhu podle § 252 odst. 1 zákona splnit až ve lhůtě 15 dnů ode dne doručení oznámení o zahájení řízení podle § 251 odst. 5 zákona. Ve lhůtě podle § 251 odst. 5 zákona může zadavatel navrhopvat důkazy, uvádět skutečnosti a činit jiné návrhy, naproti tomu ve lhůtě podle § 252 odst. 1 zákona, je zadavatel povinen vyjádřit se k obdržnému návrhu; jedná se tedy dva různé instituty. Jestliže tedy lhůta podle § 252 odst. 1 zákona pro doručení vyjádření k návrhu obviněnému uplynula dne 7. 8. 2017, a obviněný doručil Úřadu vyjádření k návrhu až dne 11. 8. 2017, nesplnil tak povinnost vyplývající pro něho z § 252 odst. 1 zákona.
87. K argumentu obviněného, že byl Úřad povinen vyčkat s dalšími procesními úkony a zejména s rozhodováním ve věci až do uplynutí zákonné lhůty stanovené v § 251 odst. 5 zákona, Úřad uvádí, že ve lhůtě mezi dnem 7. 8. 2017 a dnem 15. 8. 2017 vydal pouze usnesení č. j. ÚOHS-S0291/2017/VZ-22725/2017/532/KSt ze dne 8. 8. 2017, kterým stanovil obviněnému dodatečnou lhůtu pěti dnů ode dne doručení tohoto usnesení k provedení úkonu, a to doručení dokumentace o zadávacím řízení na šetřenou veřejnou zakázku, neboť marně uplynula lhůta stanovená v § 252 odst. 1 zákona pro její zaslání Úřadu. Vzhledem ke skutečnosti, že Úřad vydal příkaz, kterým rozhodl, že obviněný spáchal dva přestupky, až dne 31. 8. 2017, je zřejmé, že Úřad vydal rozhodnutí až po dni 15. 8. 2017, tedy až poté, co uplynula lhůta podle § 251 odst. 5 zákona. Právě uvedené je však pro danou věc zcela irrelevantní, neboť Úřad byl oprávněn vydat předmětný příkaz, jakmile byly naplněny všechny předpoklady pro jeho vydání (§ 90 zákona o přestupcích v návaznosti na § 150 správního řádu); jeho vydání tedy nebylo závislé na uplynutí lhůty stanovené v § 251 odst. 5 zákona, nýbrž na zjištění Úřadu, že došlo ke spáchání přestupku, což bylo zřejmé dne 8. 8. 2017, kdy obviněnému dne 7. 8. 2017 marně uplynula lhůta podle § 252 odst. 1 zákona.
88. Dále se Úřad vyjadřuje k argumentu obviněného týkajícího se skutečnosti, že pozdní doručení vyjádření k návrhu obviněným Úřadu nemohlo „značně ztížit výkon dozoru“, „způsobit průtahy ve správním řízení“, či „komplikovat Úřadu jako správnímu orgánu průběh zjištění skutkového stavu“, jak je uvedeno v příkazu, ani nemohlo způsobit komplikace ohledně počátku běhu lhůty pro vydání rozhodnutí, protože ten se nestanoví podle § 71 správního řádu, ale podle speciální úpravy stanovené v § 252 odst. 2 zákona.
89. V této souvislosti lze odkázat na důvodovou zprávu k zákonu č. 183/2017 Sb., kterým se mění některé zákony v souvislosti s přijetím zákona o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich a zákona o některých přestupcích (dále jen „změnový zákon“), kde je uvedeno, že: *„Materiálně-formální pojetí se pro oblast zadávání veřejných zakázek nejeví jako zcela vhodné. Společenská škodlivost je u těchto přestupků dána již samotným naplněním skutkové podstaty přestupku. V případě, že by konkrétní společenská škodlivost protiprávního jednání nedosahovala ani minimální hranice typové škodlivosti, nebyl by dán veřejný zájem na jeho stíhání. Proto se upravuje vyvratitelná právní domněnka spočívající v tom, že se má za to, že čin, který vykazuje formální znaky přestupku podle tohoto zákona, je společensky škodlivý.“*, z čehož vyplývá, že pokud jednání příslušného obviněného naplňuje formální znaky skutkové podstaty některého z přestupků upravených zákonem, pak již není nutné posuzovat materiální stránku takového jednání, tzn. jeho společenskou škodlivost, jelikož ta je tímto protiprávním jednáním bez dalšího naplněna, tudíž Úřad není povinen zkoumat materiální stránku spáchaného přestupku a posuzovat nakolik byl pozdním zasláním dokumentace

o zadávacím řízení, popř. vyjádření zadavatele ztížen postup Úřadu ve správním řízení.

90. K tomu však Úřad dále uvádí, že v důsledku pozdějšího doručení vyjádření k návrhu obviněným začala lhůta pro vydání rozhodnutí ve věci běžet později, než je předpokládáno v § 252 odst. 2 zákona, a to o několik dnů, neboť obviněný měl povinnost doručit vyjádření k návrhu Úřadu do dne 7. 8. 2017, ale učinil tak až dne 11. 8. 2017. Pro úplnost v této souvislosti však Úřad dodává, že počátek lhůty pro vydání rozhodnutí začal běžet ještě později, neboť obviněný mu doručil dokumentaci o zadávacím řízení až ve dnech 11. 8. a 14. 8. 2017, tzn. ke splnění povinnosti zaslat dokumentaci o zadávacím řízení ve smyslu § 252 odst. 1 zákona došlo až dne 14. 8. 2017. V důsledku uvedených skutečností obviněný způsobil průtahy ve správním řízení, protože počátek běhu lhůty pro vydání rozhodnutí nastal až dne 14. 8. 2017 místo dne 7. 8. 2017. Pokud je kladen důraz na co možná nejrychlejší projednání a vydání rozhodnutí ve věci, pak je třeba, aby měl Úřad k dispozici podklady nezbytné pro vydání rozhodnutí ve věci ve lhůtě stanovené zákonem, přičemž zákonodárce za takové podklady považuje dokumentaci o zadávacím řízení a vyjádření obviněného k návrhu, neboť jejich předložení Úřadu výslovně upravil v § 252 odst. 1 zákona, a to ve lhůtě stanovené v citovaném ustanovení zákona. Dokud Úřad nemá k dispozici uvedené podklady, komplikuje mu to možnost zjistit skutkový stav věci a způsobuje to průtahy v řízení, neboť počátek běhu lhůty pro vydání rozhodnutí nastane později, než předpokládá zákon.
91. K uvedenému dále Úřad doplňuje, že pokud je to s ohledem na předmět správního řízení možné, je cílem Úřad vydat rozhodnutí ve věci v tzv. „blokační lhůtě (době)“ podle § 246 odst. 1 písm. d) zákona, ve které nesmí zadavatel uzavřít smlouvu s dodavatelem, pokud byl návrh na zahájení řízení podán včas, tj. ve lhůtě 60 dnů, která však začne běžet již ode doručení návrhu navrhovatele na přezkoumání úkonu zadavatele, nikoliv až po splnění povinností stanovených v § 252 odst. 1 zákona, resp. v souladu s § 252 odst. 2 zákona. Je totiž v zájmu jak zadavatele, tak i ostatních účastníků správního řízení, aby bylo rozhodnutí ve věci vydáno v této době a nemuselo docházet k zatímní úpravě poměrů účastníků předběžným opatřením podle § 61 odst. 1 správního řádu. Pokud však Úřad obdrží vyjádření obviněného k návrhu nebo dokumentaci o zadávacím řízení později než ve lhůtě stanovené v § 252 odst. 1 zákona, způsobí tím Úřadu potíže vydat rozhodnutí ve lhůtě 60 dnů ode doručení návrhu Úřadu, kdy prodlení v délce sedmi dní, je v takovém případě pro Úřad značnou komplikací.
92. Úřad dále považuje za nutné vyjádřit se k argumentu obviněného uvedenému v odporu proti příkazu, že povinnost uvedená v § 252 odst. 1 zákona je pouze jedna, a to doručit vyjádření společně s dokumentací o zadávacím řízení. Z uvedeného důvodu se podle obviněného nemohl obviněný dopustit dvou přestupků uvedených ve výročí I. a II. příkazu.
93. K tomuto argumentu obviněného Úřad uvádí, že z ustanovení § 252 odst. 1 zákona vyplývají dvě povinnosti, které musí obviněný splnit, jestliže je podán návrh na přezkoumání úkonů zadavatele. Jednak je to povinnost obviněného doručit vyjádření k obdrženému návrhu ve lhůtě 10 dnů ode dne obdržení návrhu, a jednak je to povinnost obviněného zaslat Úřadu ve lhůtě 10 dnů ode dne obdržení návrhu dokumentaci o zadávacím řízení. Uvedené povinnosti vyplývající z § 252 odst. 1 zákona nelze vzájemně zaměňovat či ztotožňovat, neboť pokud obviněný ve lhůtě stanovené v § 252 odst. 1 zákona doručí Úřadu vyjádření k návrhu, avšak nezašle mu dokumentaci o zadávacím řízení, dopustí se přestupku, za který se mu uloží

pokuta. Totéž platí i naopak, tedy pokud obviněný zašle Úřadu ve lhůtě stanovené v § 252 odst. 1 zákona dokumentaci o zadávacím řízení, ale nedoručí mu v téže lhůtě vyjádření k návrhu, rovněž se dopustí přestupku, za který se mu uloží pokuta.

94. Z uvedených skutečností je zřejmé, že z § 252 odst. 1 zákona vyplývají pro obviněného dvě rozdílné povinnosti, které je povinen splnit, přičemž nesplnění každé z uvedených povinností je podle § 268 odst. 1 písm. e) zákona považováno za přestupek, a je s ním spojeno uložení pokuty podle § 268 odst. 2 písm. c) zákona. Pro úplnost Úřad v této souvislosti odkazuje např. na příkaz č. j. ÚOHS-S0353/2017/VZ-25543/2017/533/TKr ze dne 1. 9. 2017, který nabyl právní moci dne 12. 9. 2017, a kde Úřad taktéž konstatoval, že se jedná o dvě rozdílné povinnosti a uložil obviněnému v této věci pokutu za spáchání dvou přestupků.
95. Na základě výše uvedených skutečností Úřad konstatuje, že se obviněný dopustil přestupku podle § 268 odst. 1 písm. e) zákona tím, že v rámci správního řízení zahájeného na návrh ze dne 26. 7. 2017 a vedeného Úřadem pod sp. zn. S0291/2017/VZ nedoručil podle § 252 odst. 1 zákona Úřadu své vyjádření k obdrženému návrhu, a to ve lhůtě 10 dnů ode dne doručení návrhu, který byl obviněnému doručen navrhovatelem osobně dne 28. 7. 2017, tedy nejpozději dne 7. 8. 2017. S ohledem na tuto skutečnost rozhodl Úřad tak, jak je uvedeno ve výroku II. tohoto rozhodnutí.

K výroku III. tohoto rozhodnutí – uložení pokuty

96. Podle § 268 odst. 1 písm. e) zákona se zadavatel dopustí přestupku tím, že nesplní některou z povinností podle § 252 odst. 1, 3 nebo 4 zákona, § 254 odst. 5 nebo 6 zákona nebo § 258 odst. 1 zákona.
97. Jelikož obviněný nesplnil povinnost stanovenou v § 252 odst. 1 zákona, když Úřadu v rámci správního řízení vedeného pod sp. zn. S0291/2017/VZ ve lhůtě 10 dnů ode dne doručení návrhu navrhovatele, tedy do dne 7. 8. 2017, nezaslal dokumentaci o zadávacím řízení na šetřenou veřejnou zakázku, ale učinil tak až dne 11. 8. 2017 a dne 14. 8. 2017, dopustil se přestupku podle § 268 odst. 1 písm. e) zákona uvedeného ve výroku I. tohoto rozhodnutí.
98. Protože obviněný nesplnil povinnost stanovenou v § 252 odst. 1 zákona, když Úřadu v rámci správního řízení vedeného pod sp. zn. S0291/2017/VZ ve lhůtě 10 dnů ode dne doručení návrhu navrhovatele, tedy do dne 7. 8. 2017, nedoručil vyjádření k návrhu navrhovatele, ale učinil tak až dne 11. 8. 2017, dopustil se přestupku podle § 268 odst. 1 písm. e) zákona uvedeného ve výroku II. tohoto rozhodnutí.
99. Podle čl. 40 odst. 6 Listiny základních práv a svobod se trestnost činu posuzuje a trest se ukládá podle zákona účinného v době, kdy byl čin spáchán. Pozdějšího zákona se použije, jestliže je to pro pachatele příznivější. Tato ústavní zásada je pak zakotvena i v § 2 odst. 1 zákona o přestupcích, podle kterého se odpovědnost za přestupek posuzuje podle zákona účinného v době spáchání přestupku; podle pozdějšího zákona se posuzuje jen tehdy, je-li to pro pachatele přestupku příznivější.
100. Vzhledem ke skutečnosti, že změnovým zákonem došlo ke změně ustanovení týkajících zániku odpovědnosti obviněného za spáchání přestupku, zabýval se Úřad v souladu s čl. 40 odst. 6 Listiny základních práv a svobod, resp. § 2 odst. 1 zákona o přestupcích otázkou, podle jakého znění zákona je třeba postupovat a tedy posuzovat otázku týkající se uplynutí

lhůt odpovědnosti za přestupek, tedy zda právní úprava zániku odpovědnosti za spáchání přestupku obsažená v zákoně, ve znění pozdějších předpisů, neobsahuje pro obviněného příznivější úpravu, než jak je tato lhůta upravena v zákoně.

101. Odpovědnost zadavatele za přestupek podle § 270 odst. 3 zákona zaniká, jestliže Úřad o něm nezhájil řízení do 3 let ode dne, kdy se o něm dozvěděl, nejpozději však do 5 let ode dne, kdy byl spáchán.
102. Odpovědnost za přestupek zaniká mj. uplynutím promlčecí doby, která podle § 270 odst. 5 zákona, ve znění pozdějších předpisů, činí 5 let.
103. Podle § 31 odst. 1 zákona o přestupcích promlčecí doba počíná běžet dnem následujícím po dni spáchání přestupku; dnem spáchání přestupku se rozumí den, kdy došlo k ukončení jednání, kterým byl přestupek spáchán. Je-li znakem přestupku účinek, promlčecí doba počíná běžet dnem následujícím po dni, kdy takový účinek nastal.
104. V návaznosti na posledně citovaná ustanovení zákona, zákona, ve znění pozdějších předpisů a zákona o přestupcích Úřad před uložením pokuty ověřil, zda je naplněna podmínka uvedená ve výše citovaných ustanoveních. Ke spáchání přestupků došlo dne 8. 8. 2017, kdy obviněný ve lhůtě podle § 252 odst. 1 zákona (která skončila dne 7. 8. 2017) nezaslal Úřadu dokumentaci o zadávacím řízení a nedoručil Úřadu vyjádření k návrhu, a tedy nesplnil povinnosti podle § 252 odst. 1 zákona. Úřad se o spáchání přestupků dozvěděl v souvislosti s vedením správního řízení o přezkoumání úkonů zadavatele (obviněného), v rámci něhož měl obviněný povinnost zaslat dokumentaci o zadávacím řízení a doručit vyjádření k návrhu Úřadu, a to den následující po dni, kdy obviněnému uplynula lhůta pro zaslání dokumentace o zadávacím řízení a doručení vyjádření, tedy dne 8. 8. 2017. Řízení o přestupcích bylo zahájeno doručením příkazu. Protože zákon, ve znění pozdějších předpisů, neobsahuje ustanovení, na základě kterého by odpovědnost obviněného za spáchání přestupku již zanikla, není pozdější právní úprava obsažená v zákoně, ve znění pozdějších předpisů, pro obviněného příznivější, a proto Úřad posoudil zánik odpovědnosti za spáchání přestupku podle zákona, a na základě uvedených skutečností konstatuje, že k zániku odpovědnosti obviněného za předmětné přestupky nedošlo, a to ani podle zákona, ve znění pozdějších předpisů.
105. Podle § 41 odst. 1 zákona o přestupcích se za dva nebo více přestupků téhož pachatele projednaných ve společném řízení uloží správní trest podle ustanovení vztahujícího se na přestupek nejpřísněji trestný. Jsou-li horní hranice sazeb pokut stejné, uloží se správní trest podle ustanovení vztahujícího se na přestupek nejzávažnější.
106. Podle § 268 odst. 2 písm. c) zákona se za přestupek uloží pokuta do 1 000 000 Kč, jde-li o přestupek podle § 268 odst. 1 písm. e) zákona.
107. Úřad uvádí, že za přestupky uvedené ve výroku I. a II. tohoto rozhodnutí lze obviněnému uložit správní trest pokuty ve stejné výši [stejná horní hranice pokut podle § 268 odst. 2 písm. c) zákona], a je tedy nutné uložit podle § 41 odst. 1 zákona o přestupcích pokutu podle ustanovení vztahujícího se na přestupek nejzávažnější. Úřad uložil pokutu za přestupek uvedený ve výroku I. tohoto rozhodnutí, který posoudil jako závažnější, a to s ohledem na skutečnost, že dokumentace o zadávacím řízení je zcela zásadní a jedinečný podklad pro přezkoumání postupu zadavatele v rámci správního řízení.

108. Podle § 37 písm. a) a c) zákona o přestupcích se při určení druhu správního trestu a jeho výměry přihlédne zejména k povaze a závažnosti přestupku a k přitěžujícím a polehčujícím okolnostem.
109. Podle § 38 písm. a), b), c), d), f) a g) zákona o přestupcích je povaha a závažnost přestupku dána zejména významem zákonem chráněného zájmu, který byl přestupkem porušen nebo ohrožen, významem a rozsahem následku přestupku, dále způsobem spáchání přestupku, okolnostmi spáchání přestupku, rovněž i délkou doby, po kterou trvalo protiprávní jednání pachatele nebo po kterou trval protiprávní stav udržovaný protiprávním jednáním pachatele a počtem jednotlivých dílčích útoků, které tvoří pokračování v přestupku.
110. Podle § 40 písm. b) zákona o přestupcích se jako k přitěžující okolnosti přihlédne zejména k tomu, že pachatel spáchal více přestupků.
111. Z rozsudku Krajského soudu v Brně č. j. 62 Af 46/2011-78 ze dne 6. 12. 2012 vyplývá, že je-li výše uložené pokuty výsledkem správního uvážení Úřadu a rozhodnutí je vydáváno s využitím zákonem uložené diskrece, je povinností Úřadu zabývat se všemi hledisky, která jsou pro posouzení výše pokuty nezbytná, nadto musí zohlednit i další skutečnosti, jež mohou mít na konkrétní výši pokuty vliv. Klíčovou je pak podmínka, aby z rozhodnutí bylo seznatelné, jaké konkrétní úvahy vedly správní orgán k uložení pokuty v příslušné výši, a aby výše pokuty s ohledem na zvažovaná kritéria a zákonnou limitaci vyhověla podmínce přiměřenosti. S požadavky soudu na řádné odůvodnění pokuty, obsaženými ve výše citovaném rozsudku, se Úřad vypořádává následujícím způsobem.
112. V rámci posouzení povahy a závažnosti přestupku Úřad konstatuje, že jednáním obviněného nedošlo k zákonem předvídanému postupu podle § 252 odst. 1 zákona, když obviněný nedodržel zákonnou lhůtu pro zaslání dokumentace o zadávacím řízení Úřadu stanovenou citovaným ustanovením zákona (zákonem chráněný zájem).
113. Jelikož bez dokumentace o zadávacím řízení nemůže Úřad řádně posoudit soulad postupu obviněného se zákonem, stanovil zákonodárce obviněnému povinnost zaslat dokumentaci o zadávacím řízení Úřadu v přesně stanovené lhůtě. Pokud obviněný tuto povinnost nedodrží, následkem je skutečnost, že Úřad má ztíženou možnost věc řádně posoudit a rozhodnout věc bez zbytečných průtahů. Z tohoto hlediska nejde o přestupek bagatelního charakteru, neboť nesplnění povinnosti stanovené obviněnému v § 252 odst. 1 zákona je bez dalšího kvalifikováno jako přestupek.
114. Co se týče okolností, za kterých byl přestupek uvedený ve výroku I. tohoto rozhodnutí spáchán, přihlédl Úřad jako k přitěžující okolnosti ke skutečnosti, že obviněný svým postupem ztížil věcný přezkum předmětného zadávacího řízení, neboť ve lhůtě podle § 252 odst. 1 zákona (v citovaném ustanovení zákona je přímo uvedena povinnost obviněného zaslat Úřadu dokumentaci o zadávacím řízení do 10 dnů ode dne doručení stejnopisu návrhu), nezaslal dokumentaci o zadávacím řízení, přičemž uvedená povinnost je výslovně stanovena v zákoně. V dané věci Úřad upozorňuje, že s ohledem na zásadu rychlosti stanovenou v § 6 odst. 2 správního řádu, podle které vyřizuje správní orgán, tedy i Úřad věci bez zbytečných průtahů, je každý den prodlení v doložení dokumentace o zadávacím řízení potřebné pro posouzení případu zcela zásadní. I prodleva v zaslání dokumentace o zadávacím řízení ze strany obviněného v řádu jednotek dnů velmi ztěžuje a znesnadňuje postup Úřadu a vydání rozhodnutí ve věci bez zbytečných průtahů. Zadavatel má jednat

podle zákona. Nezákonným jednáním nemá narušovat koncepci Úřadu rozhodovat o věcech maximálně rychle, což je v oblasti zakázkové mimořádně významné. Pro úplnost Úřad dodává, že v šetřeném případě měl obviněný povinnost zaslat dokumentaci o zadávacím řízení Úřadu nejpozději dne 7. 8. 2017, nicméně ji Úřadu doručil až ve dnech 11. 8. 2017 a 14. 8. 2017. V důsledku toho došlo v šetřeném případě k prodlení obviněného se zasláním dokumentace o zadávacím řízení dokonce v délce 7 dnů, k čemuž Úřad při stanovení výše pokuty rovněž přihlédl.

115. Úřad v předmětném řízení dále v souladu s § 40 písm. b) zákona o přestupcích shledal jako přitěžující okolnost spáchání přestupku uvedeného ve výroku II. tohoto rozhodnutí, kde obviněný za téměř totožných skutkových okolností (nedodržení zákonné lhůty pro předložení materiálů Úřadu) svým postupem naplnil skutkovou podstatu přestupku podle § 268 odst. 1 písm. e) zákona, jak je uvedeno ve výroku II. tohoto rozhodnutí.
116. Obviněný v odporu proti příkazu navrhl, aby Úřad vzal při stanovení výše pokuty v úvahu jako polehčující okolnost i skutečnost, že k prodlení se zasláním dokumentace o zadávacím řízení ve lhůtě stanovené zákonem v § 252 odst. 1 zákona došlo v době letních prázdnin, tedy v době dovolených, přičemž 10-ti denní lhůta obsahovala 4 dny pracovního klidu, v důsledku čehož měl obviněný na zaslání dokumentace o zadávacím řízení pouze 6 pracovních dnů.
117. K této obviněným navržené polehčující okolnosti Úřad uvádí, že obviněný obdržel návrh na zahájení správního řízení vedeného pod sp. zn. S0291/2017/VZ dne 28. 7. 2017 (pátek). Lhůta pro zaslání dokumentace o zadávacím řízení Úřadu mu uplynula dne 7. 8. 2017 (pondělí). Obviněný tak měl, včetně dne, ve kterém mu byl doručen uvedený návrh, 7 pracovních dnů na zkompletování a zaslání dokumentace o zadávacím řízení. Je zřejmé, že v desetidenní lhůtě, která je stanovena zákonem pro zaslání dokumentace, budou vždy obsaženy minimálně dva dny pracovního klidu (víkend), tzn. uvedená lhůta v sobě zahrnuje reálně maximálně osm pracovních dnů; lze uvést, že s ohledem na skutečnost, že obviněný obdržel návrh v pátek, byla mu tím lhůta, počítaná v pracovních dnech, „zkrácena“ o jeden den, nicméně s ohledem na skutečnost, že dokumentace o zadávacím řízení byla Úřadu doručena až sedmý den po skončení zákonné lhůty, nikoliv tedy se zpožděním pouze o jediný den, nelze takovou skutečnost považovat za polehčující okolnost. Nadto zákonodárce bezpochyby počítal i s tím, že počátek lhůty může nastat v pátek, tzn. že do běhu této lhůty mohou vstoupit čtyři dny pracovního klidu (dva víkendy) a pokud takovou lhůtu považoval za dostatečnou, nelze v případě, že do běhu této lhůty vstoupily pouze víkendy (nikoliv tedy např. další dny pracovního klidu, např. státní svátky), považovat za polehčující okolnost. Skutečnost, že k prodlení obviněného došlo v době letních prázdnin, Úřad taktéž nepovažuje za polehčující okolnost, neboť obviněný je povinen zajistit zastupitelnost jednotlivých osob, nadto právě v době letních prázdnin, kdy lze s takovou skutečností dopředu počítat a připravit se na ni.
118. Dále Úřad uvádí, že obviněný v odporu proti příkazu navrhl, aby Úřad vzal při stanovení výše pokuty v úvahu jako polehčující okolnost i skutečnost, že rozsah vyjádření obviněného podle § 252 odst. 1 zákona není stanoven a lze jej doplňovat ve lhůtě podle § 251 odst. 5 zákona, tudíž se jednání obviněného obešlo bez následků, tedy nedošlo ke ztížení výkonu dozoru Úřadem a nedošlo k průtahům správního řízení.

119. K této obviněným navržené polehčující okolnosti Úřad uvádí, že jak již dovedil výše v odůvodnění tohoto rozhodnutí, nelze povinnost obviněného doručit Úřadu vyjádření k návrhu ve lhůtě 10 dnů ode dne doručení návrhu podle § 252 odst. 1 zákona splnit až ve lhůtě 15 dnů ode dne doručení oznámení o zahájení řízení podle § 251 odst. 5 zákona (podrobněji viz body 82. až 86. odůvodnění tohoto rozhodnutí), tzn. povinnost vyjádřit se k návrhu dle § 252 odst. 1 zákona nelze ztotožňovat s oprávněním zadavatele dle § 251 odst. 5 zákona navrhopat důkazy, uvádět jiné skutečnosti či činit jiné návrhy. Současně Úřad výše v odůvodnění tohoto rozhodnutí (viz body 88. a 90. odůvodnění tohoto rozhodnutí) dovedil, že i nedoručení vyjádření obviněného k návrhu ve lhůtě stanovené v § 252 odst. 1 zákona může komplikovat možnost zjistit skutkový stav věci a způsobit průtahy v řízení. Z uvedeného důvodu neshledává Úřad obviněným uvedenou skutečnost za polehčující okolnost.
120. Dále obviněný v odporu proti příkazu navrhl, aby Úřad vzal při stanovení výše pokuty jako polehčující okolnost skutečnost, že nebyl Úřadem poučen o tom, že za porušení povinností v § 252 odst. 1 zákona hrozí bez dalšího uložení pokuty do výše 1 000 000,- Kč. K této obviněným navržené polehčující okolnosti Úřad opětovně odkazuje na odůvodnění tohoto rozhodnutí (viz body 63. až 69. odůvodnění tohoto rozhodnutí), ze kterého vyplývá, že Úřad není povinen poučovat obviněného o tom, že za porušení povinností stanovených v § 252 odst. 1 zákona hrozí uložení pokut do výše 1 000 000,- Kč. Protože Úřad neporušil povinnost vyplývající ze správního řízení poučit účastníka řízení o procesních úkonech, neshledává Úřad z uvedeného důvodu ani tuto obviněným navrženou skutečnost za polehčující okolnost.
121. Podle názoru obviněného by měl Úřad při stanovení výše pokuty rovněž zohlednit jako polehčující okolnost skutečnost, že Úřad na žádost obviněného ze dne 2. 8. 2017 o prodloužení lhůty stanovené v § 252 odst. 1 zákona reagoval až usnesením ze dne 8. 8. 2017. Jak však vyplývá z odůvodnění tohoto rozhodnutí (viz body 70. až 72. odůvodnění tohoto rozhodnutí), Úřad nemůže ani tuto obviněným navrženou skutečnost zohlednit jako polehčující okolnost, neboť Úřad na žádost obviněného o prodloužení lhůty stanovené v § 252 odst. 1 zákona nereagoval opožděně, nýbrž bezodkladně.
122. Závěrem obviněný v odporu proti příkazu Úřadu navrhl, aby vzal při stanovení výše pokuty v úvahu jako polehčující okolnost skutečnost, že Úřad měl dokumentaci o zadávacím řízení k dispozici již v rámci správního řízení vedeného pod sp. zn. S0195/2017/VZ. K tomuto argumentu se Úřad rovněž již vyjádřil výše v odůvodnění tohoto rozhodnutí (viz body 73. až 75. odůvodnění tohoto rozhodnutí), přičemž dospěl k závěru, že je povinností obviněného zaslat dokumentaci o zadávacím řízení Úřadu obecně v každém správním řízení, neboť se vždy jedná o samostatná správní řízení, kdy každé správní řízení je vedeno na základě jiného návrhu od jiného navrhovatele a nadto Úřad není povinen dohledávat, zda někdy v minulosti takovou dokumentací o zadávacím řízení disponoval.
123. Úřad neshledal v šetřeném případě žádné další přitěžující či polehčující okolnosti, které by ovlivnily stanovení výše udělené pokuty.
124. Při určení výše pokuty Úřad přihlédl k majetkovým poměrům obviněného, neboť v určitém případě se pokuta, byť uložená v minimální výši, může jevit jako krajně „nespravedlivá“. Z dokumentu „Výroční zpráva 2016“, dostupného na adrese: <https://www.dpmo.cz/doc/cz-dpmo-vyrocní-zprava-2016.pdf>, vyplývá, že obviněný měl v roce 2016 tržby ve výši cca 160 mil. Kč. Na základě uvedeného Úřad konstatuje, že vyměřenou výši pokuty nelze v tomto

případě považovat za nepřiměřeně zasahující ekonomickou podstatu obviněného (a v tomto smyslu nespravedlivou).

125. Úřad se dále vyjadřuje k argumentu obviněného, že pokud Úřad shledá, že jsou dány důvody pro uložení pokuty, pak by mu měl uložit pokutu pouze v symbolické výši. K uvedenému Úřad uvádí, že výše uložené pokuty není, vzhledem k okolnostem případu, excesivní, kdy je současně zapotřebí podotknout, že uloženou pokutu nelze pokládat za excesivní, resp. vybočující z rozhodovací praxe Úřadu, neboť příkazem č. j. ÚOHS-S0353/2017/VZ-25543/2017/533/TKr ze dne 1. 9. 2017 byla obviněnému za spáchání přestupků podle § 268 odst. 1 písm. e) zákona uložena pokuta ve výši 53 000 Kč. Je tedy zřejmé, že Úřad již v minulosti konkrétního obviněného potrestal ještě vyšší pokutou, než tomu je ve zde posuzovaném případě. K tomu Úřad pokládá za vhodné dodat, že i samotným zákonodárcem není porušení povinnosti stanovené v § 252 odst. 1 zákona vnímáno jako marginální, jelikož § 268 odst. 2 písm. c) zákona umožňuje za porušení dané povinnosti zadavateli uložit pokutu až do výše 1 000 000 Kč. Výše uložené pokuty obviněnému se tak stále pohybuje při dolní hranici maximálně připuštěné sazby podle výše citovaného ustanovení zákona. Úřad tedy shrnuje, že nelze vyhovět návrhu obviněného na uložení pokuty v symbolické výši, neboť v takovém případě by z pohledu Úřadu nedošlo k naplnění sankčních účinků pokuty.
126. Nad rámec výše popsaného Úřad dodává, že k uhrazení pokuty za spáchaný přestupek může obviněný využít i jiné právní nástroje, např. ty, které vyplývají z pracovního práva a odpovědnosti konkrétní osoby za protiprávní stav.
127. Pokuta uložená obviněnému za nedodržení postupu stanoveného zákonem má splnit dvě základní funkce právní odpovědnosti, a to funkci represivní – postih za porušení povinností stanovených zákonem, a především funkci preventivní, která směřuje k předcházení porušování zákona, resp. k jednání, které je se zákonem v souladu. Po zvážení všech okolností případu Úřad při určení výměry uložené pokuty preferoval preventivní charakter uložení sankce a stanovenou pokutu vzhledem k souvislostem případu posoudil jako dostačující. Úřad uložil pokutu ve výši 50 000,- Kč, která naplňuje dostatečně vzhledem k okolnostem případu obě funkce právní odpovědnosti.
128. S ohledem na výše uvedené Úřad rozhodl tak, jak je uvedeno ve výroku III. tohoto rozhodnutí.
129. Pokuta je splatná do dvou měsíců od nabytí právní moci tohoto rozhodnutí na účet Celního úřadu pro Jihomoravský kraj – pracoviště Brno zřízený u pobočky České národní banky v Brně číslo 3754-17721621/0710, variabilní symbol – IČO zadavatele.

K výroku IV. tohoto rozhodnutí – náklady řízení

130. Podle ustanovení § 93 odst. 1 písm. i) zákona o přestupcích se ve výrokové části rozhodnutí o přestupku, kterým je obviněný uznán vinným, se kromě náležitostí podle správního řádu uvede výrok o náhradě nákladů řízení.
131. Správní orgán podle § 95 odst. 1 zákona o přestupcích uloží obviněnému, který byl uznán vinným, povinnost nahradit náklady řízení paušální částkou. Pokud bylo rozhodnutí o přestupku zrušeno jiným orgánem veřejné moci a tato skutečnost má za následek nesplnění podmínek pro uložení náhrady nákladů řízení, správní orgán nahrazené náklady vrátí.

132. Vzhledem k tomu, že zákon o přestupcích v současné době náklady řízení blíže neupravuje, musel správní orgán vycházet z obecného právního předpisu, kterým je správní řád.
133. Podle § 79 odst. 5 správního řádu uloží správní orgán povinnost nahradit náklady řízení paušální částkou účastníkovi, který řízení vyvolal porušením své právní povinnosti. Podle citovaného ustanovení správního řádu výši paušální částky nákladů řízení stanoví prováděcí právní předpis. Tímto předpisem je vyhláška č. 520/2005 Sb., o rozsahu hotových výdajů a ušlého výtěžku, které správní orgán hradí jiným osobám, a o výši paušální částky nákladů řízení (dále jen „vyhláška“), která v § 6 odst. 1 stanoví, že paušální částka nákladů správního řízení, které účastník vyvolal porušením své právní povinnosti, činí 1 000,- Kč.
134. Jelikož v daném případě Úřad zahájil řízení o přestupcích z moci úřední, neboť dospěl k závěru, že se obviněný dopustil přestupků, je zřejmé, že řízení bylo vyvoláno porušením právní povinnosti obviněného a Úřad je tedy povinen obviněnému uložit náhradu nákladů řízení ve výši stanovené vyhláškou. Z toho důvodu Úřad rozhodl tak, jak je uvedeno ve výroku IV. tohoto rozhodnutí.
135. Náklady řízení jsou splatné do dvou měsíců od nabytí právní moci tohoto rozhodnutí na účet Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže zřízený u pobočky České národní banky v Brně číslo 19-24825621/0710, variabilní symbol 2017000351.

POUČENÍ

Proti tomuto rozhodnutí lze do 15 dnů ode dne jeho doručení podat rozklad k předsedovi Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže, a to prostřednictvím Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže – Sekce veřejných zakázek. Včas podaný rozklad má odkladný účinek. Rozklad a další podání účastníků učiněná v řízení o rozkladu se podle § 261 odst. 1 písm. b) zákona činí výhradně prostřednictvím datové schránky nebo jako datová zpráva podepsaná uznávaným elektronickým podpisem.

otisk úředního razítka

JUDr. Josef Chýle, Ph.D.
místopředseda

Obdrží:

Dopravní podnik města Olomouce, a. s., Koželužská 563/1, 779 00 Olomouc

Vypraveno dne:

viz otisk razítka na poštovní obálce nebo časový údaj na obálce datové zprávy